

[Iver Poulsen.]

bekendt. Det har jo ved andre lejligheder været sådan, at der har ligget noget i luften, som befolkningen skulle snuse sig til. Det vil være interessant at vide, om den underretning, jeg har fået, er rigtig: at fyrværkerifabrikanterne på et tidligt tidspunkt i år har fået meddelelse om, at der ville komme et forbud inden nytår i år.

Om et forbud så skal koste 10 mill. kr. eller et andet beløb, og hvordan det skal praktiseres, det må selvfølgelig undersøges; men lige så sikkert som folketinget har et ansvar over for den ungdom, hvis høreelse beskadiges, lige så sikkert er det, at folketinget også har et ansvar over for det frie erhvervsliv, over for fabrikanterne, der har drevet et fuldt legalt erhverv. Det kan man ikke lige pludselig på dette sene tidspunkt hugge af og sige: alt hvad I har produceret i 1965 er værdiløst. En del er importeret, og dér har staten jo også taget sin andel igennem told og afgifter. Ansvar er altså stort, og vi skal ikke løbe fra hverken det ansvar, vi har over for de unge, eller det, vi har over for det frie erhvervsliv, som her pludselig bliver ramt på en måde, som det ikke kunne forudse.

Når det er sagt, så vil jeg da sige til slut, at de uafhængige naturligvis ser på lovforslaget med stor interesse, at vi er positivt indstillet over for det og gerne vil være med til dets gennemførelse.

Diderichsen: Nytårsskyderiet er jo til stor gene for mange, for det første på grund af den store knaldefekt og for det andet på grund af hensynsløs adfærd mod tilfældige forbipasserende, indkastning gennem brevsprækker af kinesere o. s. v., som det også er omtalt i bemærkningerne til lovforslaget; kort sagt drejer det sig væsentligt om grove drengestreger. Det er jo også rigtigt, som flere ordførere har gjort opmærksom på, at for hunde og for deres ejere kan nytårsnatten blive en nervepirrende indledning til det nye år. Dertil kommer jo så de høre-skader, som åbenbart i et vist omfang opstår på grund af nytårsskyderiet, og det rejser jo uægteligt et alvorligt problem.

Af disse grunde kunne det synes nærliggende at forbyde denne udfoldelse af spektakeltrang og ballade, der så at sige virker

som en slags sikkerhedsventil i det moderne organiserede effektivitetssamfund, ligesom det jo i gamle dage på samme måde virkede beroligende på gemytterne med de mange traditionelle julelege og nytårsløjer. Alligevel er det tvivlsomt, om et offentligt forbud er den rigtige vej at gå. Risikerer man ikke, at trangen til larmende løjer, som er især drenge og unge mennesker iboende, søger udløsning ad andre og måske farligere veje, f. eks. — for at blive inden for dette specielle område — ved hjemmefabrikation af fyrværkeri af kanonslagstypen? Man ved jo, at forbud af den slags frister til selvtægt, mange vil jo endnu huske virkningerne af det totale spiritusforbud i andre lande. Det lykkeligste ville utvivlsomt være, at knaldefekterne helt afløstes af sole, raketter og lignende mere stilfærdige, men til gengæld smukt lysende virkninger, og det er jo netop det, som lovforslaget sigter på.

Men jeg er bange for, at man ikke opnår det gode formål ved at gå videre end loven af 1958 og andre allerede eksisterende bestemmelser angående dette område. Bedre indsigt forbeholdt ville jeg mene, at man foreløbig skulle prøve at afbøde de værste skader ved nytårsskyderiet ved streng håndhævelse af de bestående politivedtægter samt ved en indtrængende appel gennem fjernsyn, radio, presse og skoler til alle forældre og alle unge om at være sig deres ansvar bevidst. Man kan jo dog føje til, at det utvivlsomt er sådan, at forældre — selv i vore dage, hvor det kniber med forældremyndigheden — kunne overbevise deres drenge med gode grunde om, hvilke skader der kan forvoldes både på dem selv og andre ved deres uforsigtighed.

Jeg vil dog ikke på forhånd udelukke, at liberalt centrum vil kunne stemme for lovforslaget i den foreliggende form; vi anerkender i høj grad den gode hensigt, men vi er jo ikke glade for forbud, som har svært ved at skaffe sig respekt.

Så er der endelig det vanskelige spørgsmål om tidspunktet for lovens ikrafttræden. Det må betegnes som en hensynsløshed over for vedkommende fabrikanter og de handlende, der har foretaget deres indkøb, at lade loven træde i kraft nu eller så hurtigt som muligt. På en måde er det jo på dette område at lovgive med tilbagevirkende